ISSN 0132-4462

ЛИСТОПАД

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№22 (1160)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Весілля нашої доньки обійшлося нам у таку суму, що його вже можна вважати золотим!..

МОРАЛЬ з потрійним дном

Якби слова з лексикону нинішньої вашінгтонської адміністрації можна було якимось чином матеріалізувати і пустити в обіг на зразок доларових папірців, одне з них — слово «мир» — давно перетворилося б на жужмлений-пережужмлений клаптик, непридатний для дальшого використання,— так заялозили його високопоставлені особи з оточення президента. Приклад, звичайно, показує сам глава Білого дому, у більшості виступів і промов якого воно зустрічається так часто, що сам оратор починає нагадувати школяра, котрий пнеться біля дошки засвідчити, ніби він сумлінно завчив і саме слово, і всі похідні від нього.

Біда лиш у тому, що скільки разів не повторюй слово «мед», навіть у власному роті від цього солодше не стане. А в чужому — й поготів. Проте, судячи з усього, Рейган і його команда вирішили це спростувати. Самі собі, вони, звичайно, нічого втовкмачувати не збираються, бо добре знають, що в них на умі і що — на язиці. А от підсолодити гірку пілюлю, призначену іншим, заповзялися, демонструючи при цьому нечуване завзяття. Під зловісний гуркіт пентагонівських тамтамів з усіх можливих трибун волають, що Радянський Союз — це «осередок зла», який спить і бачить, як би проковтнути беззахисне, миролюбне американське ягнятко, запивши його трофейним вином із західноєвропейських підвалів; що нашпигування Західної Європи «першінгами» та крилатими ракетами і перетворення її народів у ядерних заложників США є вияв найвищої державної мудрості і турботи про збереження миру. Прагнучи довести те, що не доводиться, президент і його помічники розгорнули небачену за своїми масштабами і брехливістю пропагандистську кампанію. Мало не щодня пригощає аудиторії своїми радіо- і телепроповідями сам президент. Гастролюючи по світу, його міністри, постійні представники і спеціальні посланці змагаються в промовах, сповнених ненависті, витриманих в дусі «печерного» антикомунізму, опускаючись в характеристиках на СРСР мало не до лексикону підворіття.

Коротше кажучи, те, що демонструється нині на вашінгтонських політичних підмостках, не можна порівняти навіть з класичним дворушництвом. Якщо і називати це мораллю, так тільки мораллю з потрійним дном.

Дійшло вже до того, що виступаючи на XXXVIII сесії Генеральної асамблеї ООН, президент США, натягнувши на себе тогу миротворця, не посоромився розпинатися «у вірності цілям і Статуту ООН», хоч кількома днями раніше саме представник США при ООН Ч. Ліченстайн на засіданні Комітету ООН по зв'язках із країною місцяперебування у своїй хамській промові фактично запропонував цій міжнародній організації забиратися геть з американської території, а Рейган, по суті, підтримав заяву свого представника. Видно, й сам він, м'яко кажучи, не дуже знайомий з тим Статутом ООН, у вірності якому клявся, бо увесь його виступ, витриманий у дусі конфронтації і знавісілого антикомунізму, настільки суперечив миролюбним принципам міжнародного співробництва, що слово «мир» в устах президента більшістю делегацій було розцінене як святотатство.

Та, очевидячки, глава вашінгтонської адміністрації так вірить у магічну силу свого акторського впливу на публіку, себто в те, буцімто після сказаного ним слова «мир» скрізь запанує олімпійський спокій, що відразу ж після виголошення густо замішаної на «миролюбних» запевненнях промови в ООН сів за свій робочий стіл і підписав законопроект про гігантські воєнні асигнування на 1984 фінансовий рік. Відповідними рішеннями, які Білий дім трохи раніше протягнув через конгрес під антирадянську какофонію, підняту ним же у зв'язку з ним же організованою провокацією з південнокорейським літаком, передбачається, що на ці кошти буде закуплено 21 міжконтинентальну балістичну ракету «МХ», 10 нових стратегічних бомбардувальників «В-1», 95 ракет «Першінг-2», почнеться виробництво боєприпасів з нервово-паралітичним газом. А загалом рейганівська адміністрація планує за найближчі шість років витратити на ядерну зброю 450 мільярдів доларів...

І заради якої мети, ви гадаєте, викидаються такі величезні кошти? За словами президента, який відразу ж після підписання законопроекту, навіть не витерши піт з чола, ощасливив слухачів черговою порцією демагогії,— «найвища мета» його адміністрації — «добитися встановлення стабільної рівноваги на знижених рівнях ядерних потенціалів». Виявляється, нагромаджуючи еверести ядерної зброї, якої вже сьогодні достатньо, щоб багатократно знищити усе живе і суще, Сполучені Штати просто-таки мріють «скоротити арсенали зброї, призначеної для ведення війни,— всього-на-всього». І саме цього, мовляв, добиваються американці, «з першого дня» переговорів у Женеві.

Людей, які це стверджують, не можна звинуватити, що у них — лихо з пам'яттю. Зовсім ні. Це — вибрики їхньої моралі з потрійним дном. Репетувати на весь світ про «радянську загрозу» і тут же обнародувати плани «затяжної», «обмеженої» та інших різновидів ядерної війни, закликати до «хрестового походу» проти «імперії зла», себто Радянського Союзу, і заразом переконувати світ у любові до миру — усе це запросто дозволяє робити вашінгтонським лицедіям ота їхня дивовижна мораль. Ось і зовсім недавненько президент США патетично вигукнув: «Двері до укладення угоди зараз відкриті. Весь світ чекає від Радянського Союзу, що він у них зайде»,— сподіваючись при цьому, що громадськість західних країн проковтне новий пропагандистський ерзац.

Даремні сподівання. Західноєвропейці і навіть самі американці все краще розуміють, що СРСР не треба запрошувати до столу переговорів, не треба умовляти погодитися на обмеження гонки озброєнь, бо не він в односторонньому порядку переривав переговори, не він свавільно скасовував уже підписані договори і угоди, не він влаштовує дешеві політичні провокації. Усе ясніше стає для всіх, що так звана гнучкість вашінгтонської адміністрації — це всього-на-всього спроба під миролюбні словеса протягти в Європу троянського коня ще гострішої конфронтації, від якої до всесвітньої катастрофи — один крок.

А остаточно крапки над «і» поставила Заява Юрія Володимировича Андропова. Вона прозвучала для осліплених антикомунізмом вашінгтонських ядерних маньяків як серйозна пересторога від воєнних авантюр. Вона розкрила багатьом людям очі на те, хто несе відповідальність за сьогоднішній стан справ у світі. «Ми виходимо з того,— підкреслив Ю. В. Андропов,— що людство не приречене на загибель. Гонці озброєнь повинен і може бути покладений край. Людство заслуговує кращої долі, ніж жити в розірваному конфліктами світі, задихаючись під тягарем смертоносної зброї».

Оце і є справжня мораль — на відміну від моралі з подвійним або потрійним дном, яку марно силкуються нав'язати людству вашінгтонські лицедії.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Дядя Сем: — Ось такий стілець для переговорів за круглим столом ми пропонуємо Радянському Союзові!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

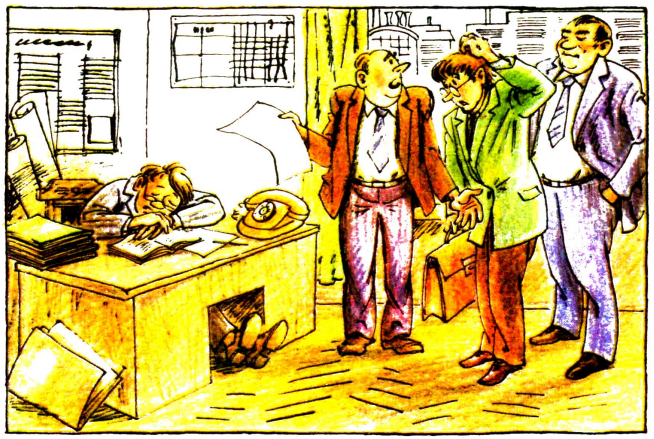

— Давно хочемо його звільнити за неробство, та ніяк не можемо застати в несплячому стані, щоб ознайомити з наказом!

Дружне тепло!

Купив я насос «Малюк» харківського заводу «Електромашина», але й уявити собі не міг, що матиму з ним такий великий клопіт. Виявився він несправним, і відправив я його до черкаської «Ремпобуттехніки». Довго чекав відповіді. Нарешті вислали мені довідку на заміну бракованого насоса. Пішов я до магазину. Глянули там на довідку і сказали, що відсутня печатка. Відправив я ту довідку знову в Черкаси. Довго чекав. Нарешті одержав. Беру довідку з печаткою, насос і чимчикую до магазину. Глянули там знову на довідку і сказали, що номер насоса і номер, зазначений у довідці,— різні. Хтось із ремонтників з неуважності не ту цифру написав. Знову відправив я довідку до Черкас... І ось укотре іду до магазину. А там дивляться на довідку і кажуть, що строк гарантії вже минув...

Чи не здається тобі, Перче, що гарантія, котра видається підприємством на той чи інший виріб, мусить, крім усього іншого, гарантувати власникові цього виробу захист від хамського ставлення до нього.

С. ПРОГУЛЕНКО.

Черкаська область.

У малят нашого дитячого садочка «Дюймовочка» автотранспортного спеціалізованого підприємства № 0901 Міністерства плодоовочевого господарства УРСР всі оті страшні змії гориничі, кощеї безсмертні та інші носії зла поступилися місцем сучасному негативному герою — бракоробу. І не абстрактному, а цілком конкретному — з будівельно-монтажного управління № 33, розташованого в м. Боярці. Цей страшний дядя-бракороб так побудував їм дитсадок, що дах тече, опалення вийшло з ладу, зіпсувалась електропровідка, обвалилась штукатурка, стіни мокрі. У приміщенні сиро і холодно.

— От виросту,— войовниче випинає груди маленький Петрик,— і обов'язково примушу тих бракоробів виправити недоліки!

Наївний хлопчик! Якби він знав, скільки зусиль витратили вихователі, апелюючи до совісті будівельників, скільки паперу зіпсували ми, батьки, на скарги до різних інстанцій!

За дорученням батьків —
Б. КОЛЄСНИК, начальник автопідприємства № 0901.

Київська область.

Пропонуємо твоїй увазі своєрідне кладовище викинутих на берег рибальських сейнерів. Розташоване це «кладовище» на мальовничому пляжі курортного селища Кирилівки, що на Азовському узмор'ї, і веде своє літочислення з 1975 року.

Свого часу ці судна, одне з яких ти бачиш на фото, належали рибколгоспові «Сини моря» Акимівського району Запорізької області. Вочевидь, у «синів моря» надто багато інших клопотів, якщо вони й досі не можуть дати ради горам металобрухту. А було б куди корисніше відправити їх — оті гори — у мартенівські печі!

В. ГНЕВКОВСЬКИЙ.

ВІД ПЕРЦЯ. Цілком слушна думка. Отож, щоб відповідно обгрунтувати її, а заразом назвати конкретних безгосподарників, я й командирував у Запорізьку область свого кореспондента І. Галіцина. Та дістатися до Акимівського району йому не пощастило, позаяк, прибувши у Запоріжжя, він наткнувся на ще одне — і куди більше — корабельне «кладовище», котре розкинулося на берегах Дніпра. Публікуючи на 8-й сторінці фейлетон свого кореспондента «Зелений змій» і «мертві» кораблі», водночас запевняю і В. Гневковського, й інших читачів журналу, що відповіді добиватимуся і з берегів Дніпра, і з берегів Азова.

Ех, наскільки простіше писати про трудові здобутки і складові успіху, ніж про речі, їм протилежні. Бо коли людина почуває себе у своїй тарілці, її, як правило, за язик тягнути не треба: вона сама і покаже, і розкаже. Я чомусь упевнений, що інтерв'ю з головою колгоспу імені Леніна Корюківського району В. П. Шкабардою на тему заготівлі кормів для зимівлі не зайняло б і години. Досить було побувати на полі, де збирали кукурудзу на зерно, аби пересвідчитися: у цьому господарстві тремтять над кожною майбутньою кормовою одиницею. Можна сказати, налагодили безвідходне виробництво. Зерно з бункерів комбайнів (а його виходило чималенько — по 50 центнерів на гектар) пливе на тік, стержні качанів — на агрегат вітамінного борошна, де його висушують і перетирають на досить поживний корм, а стебло звозять до ферми. Спеціалісти запевняють, що з нього — звичайно, після відповідної «кулінарної» обробки — виходить непоганий силос.

Та, на жаль, якби я, ведучи мову про підготовку до зимівлі худоби на Чернігівщині, обмежився одним інтерв'ю з товаришем Шкабардою, мене могли б і не зрозуміти. Бо хоч подібні позитивні факти, як той казав, і не поодинокі, в загальнообласній картині рожевої фарби небагато: у більшості господарств кормів не густо, а в багатьох — ситуація така, що хоч бери та терміново прищеплюй коровам і телятам звичку залягати у зимову сплячку. Звичайно, чималеньку свиню агрономам і зоотехнікам підклала небесна канцелярія, поскупившись на дощі, але ж скупилась вона не вибірково: не так, щоб, скажімо, тому ж таки товаришеві Шкабарді щедро виділяла ліміти на природні опади, а у відповідь на молитви його колеги з колгоспу імені Куйбишева цього ж Корюківського району П. В. Супруненка в ній, канцелярії, навіть ніхто й вухом не повів. Проте перший голова мало не власноручно нахиляється за кожним стержнем качана, а в господарстві, очолюваному товаришем Супруненком, на кінець вересня залишалося нескошеними більше сотні гектарів змішаних посівів кормових культур, хоч кожен згаяний день поживності їм не додавав. І цим фактом він сам би ні за які гроші не похвалився...

Подібні контрасти — майже скрізь і у всьому. З одного боку, спеціалісти Чернігівського філіалу Інституту сільськогосподарської мікробіології розробили технологію силосування соломи, запевняючи, що тепер від неї корови не те що носа не вернутимуть, а навіть вважатимуть її за ласощі, з іншого — у багатьох колгоспах Сосницького району не спромоглися нормально засилосувати навіть звичну кукурудзу, і вже тепер можна сказати, що вміст силосних траншей мало чим відрізнятиметься від отого продукту, що його після корів вивозять на поля. Голова колгоспу «Праця» Менського району І. К. Берізко хвалиться тим, що силосу вони заклали стільки, скільки планували, сіна — в півтора рази більше, а конюшинного сінажу — аж у два з гачечком рази, а керівники колгоспів «Рассвет», «Червоні лави» Сосницького району не уявляють, як вони дотягнуть корів «у здравії» до весняного тепла і свіжої зелені. Про те, що вони, корови, повинні ще й пристойно доїтися, мова уже не йде.

Втім, молоко у корови не лише на язиці. Від її, так би мовити, житлових умов також багато залежить. Напихай ти її найделікатеснішими делікатесами, але якщо в корівнику дме з усіх боків, якщо підлога така потрощена, що й сам чорт ногу зламає, а вода в автопоїлках буває раз на тиждень,— молочних рік не жди. Знову ж таки, якщо найделікатесніших делікатесів не густо, але є дбайливо підготовлені до зими фермські приміщення, а біля них вдосталь соломи та інших грубих кормів і нормально працюють кормоцехи чи кормокухні,— можна не панікувати, а навіть обіцяти і запевняти, що план по молоку буде виконано.

Я не претендую на те, що сказане мною — таке ж оригінальне і свіже, як технологія силосування соломи, розроблена чернігівськими сільгоспмікробіологами. Більше того, я згоден, що виклав прописні істини. Але дивіться: у кожному районі Чернігівщини створено спеціальні комісії. За задумом, мусять їздити ці комісії від села до села і дивитися: а чого ж іще не зробив голова колгоспу Іван Іванович, щоб ферму можна було назвати готовою до зими.

Воно, звичайно, контроль потрібен. Та чи саме такий? Мені здається, наприклад, що більшість Іванів Івановичів давно вийшли з того віку, коли їх треба щодня питати: «Ваню, ти уроки поробив? Ану, покажи!» Це раз. А по-друге, я, наприклад, не зміг збагнути, наскільки самі комісії вплинули безпосередньо на підготовку до зими. Принаймні, у Новгород-Сіверському районі — дуже слабенько. Можна сказати, неозброєним оком той вплив навіть непомітний. Бо голів багатьох колгоспів не треба було тикати носом в недоліки і недоробки; вони їх самі бачили, але самотужки не могли усунути. Не всіх, звичайно, не треба було, бо не всі бачили. Приміром, у колгоспі імені 40-річчя Компартії України могли б і самі, без нагадування, полагодити станки та підлогу у відгодівельнику, а голова колгоспу «Шлях нового життя» М. І. Мельник міг би звеліти, якщо будівництво кормоцеху так уже затягнулося, заховати обладнання, а не кинути його іржавіти просто неба.

А от керівникам колгоспу «Новый мир» члени комісії могли б лише поспівчувати. Навряд їх, керівників, можна звинуватити у тому, ніби вони категорично проти, щоб райміжколгоспбуд швидесенько, іще до настання холодів, осилив нарешті будівництво нових приміщень і щоб у ті приміщення можна було поставити худобу.

Або візьмемо технічне обслуговування ферм. Його в рамках районного агропромислового об'єднання (РАПО) поклала на свої плечі райсільгосптехніка, в надрах якої існує навіть спеціальна дільниця, котра, у свою чергу, складається з чотирьох бригад. Підготовка і перевірка роботи обладнання кормоцехів, кормокухонь і ферм — на їх совісті. Проте в більшості господарств майстрів з трьох бригад іще й у вічі не бачили. Членів четвертої бригади, правда, бачили постійно — на будівництві в райцентрі.

Писалися ці рядки ще всередині осені, а тому дехто з моїх співрозмовників заспокоював сам себе: до зими іще — ого-го! Звичайно, поки прилетять білі мухи, можна встигнути в аварійному порядку засклити вікна в корівнику, полагодити підлогу, пересвідчитися, що душ на фермі не працює, засилосувати іще якусь тонну бурякової гички. Але ж — в аварійному! Щоб робити це планомірно і заздалегідь — потрібне почуття відповідальності. А його рівень, як це точно встановлено, від пори року не залежить.

В. ВОВЧЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Це, мабуть, вона на базі проштрафилась!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Михайле Васильовичу, мені здається, будівельники трохи наплутали!
— Та нічого — об'єкт ми все-таки приймемо, а будівельників зобов'яжемо ліквідувати недоробки.

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

З «БЛИСКАВКОЮ» — ПРОТИ РВАЧІВ

На паркані садиби Миронова М. Г., який мешкає по вулиці Пастерівській в Черкасах, з якогось часу почали з'являтися повідомлення ось такого змісту:

«Тут проживають озвірілі міщани — моя дочка Феодосія, мій зять Михайло, і моя внучка Раїса Кириченко. Чотири роки вони знущаються наді мною, не говорять до мене, б'ють мене, хочуть, щоб я швидше помер, а мої гроші залишилися їм...».

Непросто і нелегко 84-літньому Михайлу Максимовичу Бурмію ставити підписи під такою інформацією. Та що вдієш? Всі його спроби, спрямовані на мирне співіснування з рідною дочкою Феодосією та її домочадцями, гинуть марно. Остання надія у Бурмія, як мовиться, на гласність, на підтримку громадськості.

А були часи, коли старого Бурмія радо вітали у сім'ї Миронових, садовили на почесне місце, розпитували про здоров'я.

Давненько це було. Ще коли Михайло Максимович проживав на селі, мав власну хату, сад, корову. Трохи не щотижня, навантажений дарами землі, а точніше — плодами своєї праці, він навідував міських родичів. І ніхто з них ніколи не відмовлявся від щедрих подарунків, не виявляв невдоволення батьковою присутністю в їхній господі.

З непідробним захопленням зустріли М. М. Бурмія спадкоємці й тоді, коли він усе своє майно, рухоме і нерухоме, збув з рук, а виручені гроші в сумі 5.500 крб. вручив дочці Феодосії та зятеві Михайлу.

Дзвінкий метал негайно пробудив у родичів добрі поривання. Батькові виділили кімнату, гаряче пообіцяли його доглянути.

Та мир і злагода існували недовго. Лише до того дня, коли Михайлові Максимовичу прийшла в голову фатальна думка: частину виручених за хату грошей віддати своєму хворому синові Петру.

Феодосія глибоко обурилася.

— Якщо даси Петрові гроші,— сказала вона,— то й сам забирайся до нього!

Жадоба переважила родинні почуття, і дочка, зять і внучка спільними зусиллями виштурхали старого з хати. Що тому лишалося? Через суд попросився назад. Ось тут Миронови і зчинили справжню бучу. Феодосія Михайлівна у своїй касаційній скарзі, заадресованій в обласний суд, пише: «Мій батько втратив право (?!) на проживання в моїй хаті».

А її чоловік, Михайло Гаврилович, кидає громами: «І вони (тобто судді) хочуть, щоб я після цього (тобто після того, як М. М. Бурмій частину грошей віддав своєму синові Петру) взяв цього старого в свою хату?! Ніколи!»

Моральні переконання своїх батьків, на превеликий жаль, поділяє і їхня донька Раїса. Хоч у неї є комунальна квартира, і та квартира пустує, Раїса Михайлівна навмисне поселилася у кімнаті, відведеній дідові, і з молодечим завзяттям стала відбиватися від нього.

Що лишилося за таких умов Михайлові Максимовичу? Він узявся за випуск сатиричних «блискавок». І спадкоємці, уявіть собі, злякалися. Щоб було все «пристойно» і «тихо», пустили діда в хату. І поселили його... у ванній.

У подібне, якщо не гірше становище потрапили у тих же Черкасах іще троє людей. Цього разу — молодих. Точніше, одна молода людина і двоє зовсім юних громадян — онуків Параски Сидорівни Чигирик, яка мешкає по вулиці Петровського. Сталося це не лише з вини названої бабусі. До цієї сумної історії причетні ще й інші люди та деякі адміністративні установи.

Бачте, після того як син Параски Сидорівни, Микола Чигирик, не зумів кулаками добитися любові у своєї дружини, молода сім'я розпалася. Марія Чигирик, колишня невістка Параски Сидорівни, не пішла разом з дітьми, як мовиться, світ за очі, а почала через народний суд домагатися права на проживання в прибудові (площею близько 30 квадратних метрів), що її зведено молодим подружжям поряд з хатою Параски Сидорівни.

Наполегливість колишньої невістки дуже обурила Параску Сидорівну. А коли народний суд все-таки вселив Марію Чигирик в названу прибудову, колишня свекруха втратила не лише спокій, а й апетит. Своєю «тихою дипломатією» вона домоглася, що захмелілий Микола Чигирик ще раз побив Марію і разом з дітьми вигнав за ворота.

Про домостроївські порядки в сім'ї Чигириків на початку нинішнього року розповіла обласна газета «Черкаська правда». З виступом газети, як і належить, познайомилися члени виконкому Черкаської міської Ради народних депутатів. Вони пройнялися не лише співчуттям, а й щирим бажанням допомогти матері двох малолітніх дітей. З цього приводу заступник голови виконкому т. Андреєв С. А. сповістив у редакцію: згідно з положенням Цивільного кодексу УРСР, міськрада через народний суд вилучить прибудову у теперішніх її власників, а Марії Чигирик видасть ордер на постійне там проживання.

Це рішення можна лише вітати. За умови, звичайно, що воно було б виконано.

На жаль, рішення так і лишилося обіцянкою. А причиною цього став лютий ворог діловитості — тяганина.

Судіть самі: щоб скомпонувати десятирядкову заяву і надіслати її в народний суд, виконкомові знадобилося трохи не п'ять місяців. Ще місяць вона пролежала в судовій теці. А коли, нарешті, пролунали слова «Встати, суд іде!», виявилося: прибудову, де мали поселитися внуки Параски Сидорівни, зруйновано!

Хто вчинив це неподобство?

— Я,— сміливо сповістила Параска Сидорівна.

Учасники засідання засумнівалися: не може бути, щоб бабуся самотужки спромоглася зруйнувати цегляну споруду.

— Я найняла людей,— уточнила Параска Сидорівна.

— Кого саме?

— Я їх не знаю...

Народний суд усе ж передав уже не існуючу прибудову у фонд міської Ради. Як на наш погляд, оця руїна є наочним уроком того, до чого призводить тяганина. Але цей урок не став уроком для деяких працівників виконкому. Там знову затіяли безкінечну тяжбу — знайти «найнятих» бабою Параскою людей і зобов'язати їх відновити прибудову.

А мати двох малолітніх дітей уже другий рік чекає на житло.

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

Вітаємо ювілярів з їхнім першим 70-літтям!

Поета Платона ВОРОНЬКА, лауреата Державної премії СРСР і Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка.

Композитора Георгія МАЙБОРОДУ, Народного артиста СРСР, лауреата Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка.

Поета Григорія ДОНЦЯ.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

На чорне — біле...

Приємно розмовляти з людиною діловою, впевненою в собі, яка не лізе за словом в кишеню і відповідає завжди чітко, ясно й лаконічно. Такою, наприклад, як Іван Іванович Жарик, директор Білокриничанського комбінату хлібопродуктів Великоолександрівського району на Херсонщині, з яким ми мали телефонну розмову. Так і так, кажемо, ось ваші робітники написали нам, буцімто на території комбінату вже кілька років валяються деталі розбірних фінських будиночків.

— Ніякі фінські будиночки у нас не валяються,— категорично заперечив Іван Іванович.

— Ну, може, не фінські, а якісь інші?

— Нічого у нас не валяється,— ще категоричніше відрубав директор.

— Що, взагалі ні будиночків, ні навіть якихось будматеріалів?

— Абсолютно нічого,— запевнив співрозмовник.

— У такому разі, пробачте.

— До побачення.

Упевненість і категоричність, з якою І. І. Жарик відкинув усі звинувачення, з одного боку, нас заспокоїла, а з іншого — викликала бажання присоромити авторів листа: що ж це ви, мовляв, шановні, на людину наклепи зводите, де це ви, дорогесенькі, кинуті напризволяще будиночки бачили?

Так ми їм і написали.

— А чому це ви кажете — бачили? — єхидно перепитали вони нас у другому своєму листі. — Ми ті будиночки і зараз бачимо. Лежать вони, як і лежали.

— Не лежали і не лежать! — стояв на своєму І. І. Жарик.

Оскільки обидві сторони наполягали на своєму, ми звернулися до районного комітету народного контролю з проханням внести ясність у ситуацію.

«Перевіркою фактів на Білокриничанському комбінаті хлібопродуктів,— відповів нам заступник голови комітету товариш Гайшук,— встановлено безгосподарне ставлення до одержаних в 1979 році деталей збірно-щитового гуртожитку, які довгий період знаходилися під відкритим небом на території комбінату. Тепер вони сховані в складські приміщення і проводиться інвентаризація. За результатами інвентаризації винних буде притягнуто до суворої відповідальності...»

Виходить одне з двох: або в Івана Івановича Жарика щось трапилось із очима, і він не помічає навіть того, що валяється під ногами; або ж він має звичку видавати чорне за біле. Отож, вітаючи намір «притягнути до суворої відповідальності за безгосподарність», сподіваємося, що й звичка директора видавати чорне за біле також не залишиться без уваги.

О. ГОЛОВІНА.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

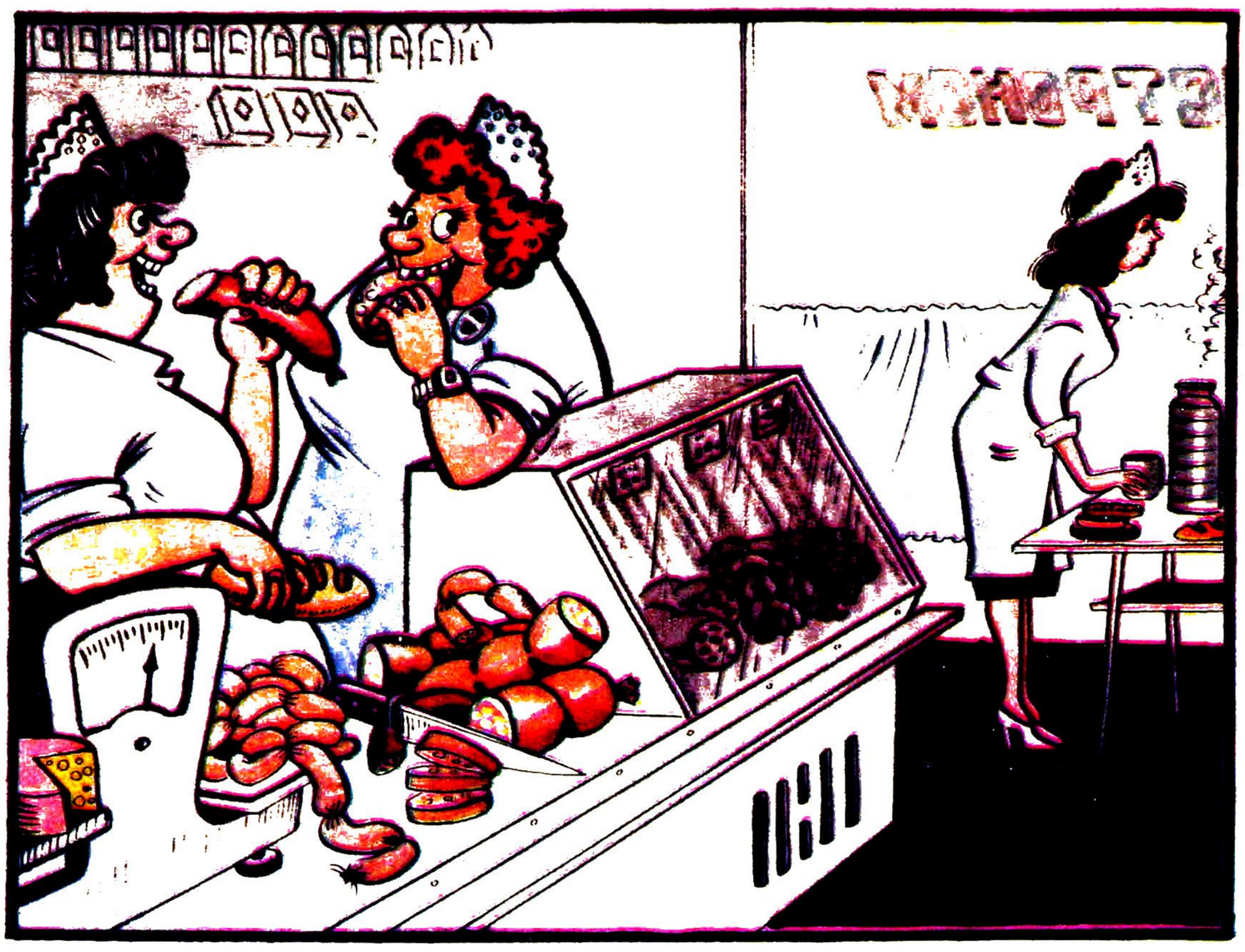

— Якась дивна ця новенька: з дому бутерброди носить!

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Чим ближче до істини, тим більше сумнівів.*

● *Не поспішайте ставати білою вороною. Зачекайте, поки на неї настане мода.*

Віталій НОВЛЯНКИН.

ПАРКАНИ — НА РІВНІ

Мал. В. ЧМИРЬОВА

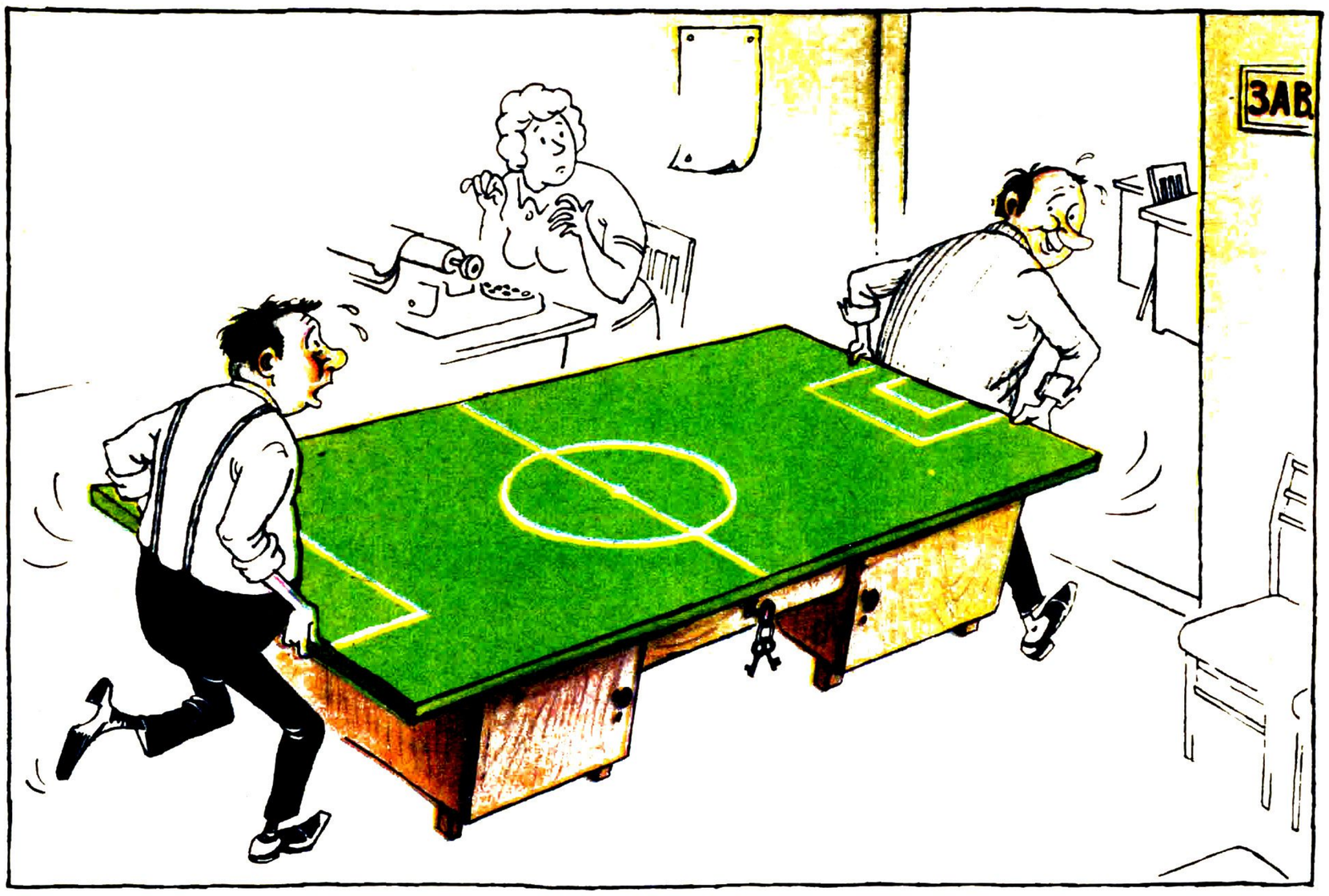

— А ти впевнений, що Петро Петрович любить футбол!

У сонячній Одесі споконвіку не шанували злодюг. Та й за що їх було шанувати? То на Привозі якийсь халамидник бички поцупить, то інший волоцюга шаланду кефалі, нехай і не повну, а таки збондить. Отже, на палку любов різні мазурики не могли й сподіватися. До речі, не можуть сподіватися й досі.

Візьмемо для прикладу одеські промислові підприємства, різноманітні бази та майстерні. Що перш за все впадає у вічі? Огорожі. Високі, міцні, надійні. Дивишся на таку неприступну стіну і думаєш: отут уже брудним рукам, безперечно,— зась.

І все ж майстри хапонути не перевелися. І діють вони часом так артистично, що всі тільки руками розводять. От у який, скажіть, спосіб можна поцупити за одним рипом 25 штук радіаторів опалення з території центральної експериментальної майстерні тресту «Південсільспецмонтаж», коли її оточує залізобетонний паркан? Ніхто цього не знає. Ні заступник директора майстерні т. Бутвиник, ні симпатичні тітоньки, які уособлюють тут позавідомчу охорону. А матеріальні цінності — зникли.

Чесно кажучи, оті радіатори — то ще дешевинка. З території майстерні запросто можна було потягти і значно дорогоцінніші речі. Скажімо, пару зварювальних випрямлювачів, які просто неба не один день мокнуть під дощем. Бо, як доведено життям, цуплять те, що погано лежить. А на подвір'ї майстерні якщо не все, то левова частка майна кинута напризволяще. Серед того добра не те що злодія не помітиш, а ще й сам заблукаєш. Особливо поночі. Темінь така, що хоч в око стрель. Зате огорожа! Ох, яка ж огорожа!..

Приблизно таким же парканом перегородили свої парадні входи керівники шляхового ремонтно-будівельного управління № 58 та бази РБУ-11. Вахтерів поставили, дебелі ворота почепили. Тут без відповідних документів і блоха не проскочить. Стосовно ж тильного боку — будь ласка. Там хоч возом їдь. А ще краще — МАЗом. Заїжджай — бо там і натяку на огорожу немає — і сміливо, без будь-яких перешкод, винось та вивозь усе, що душа забажає.

І виносять. І вивозять. За минулий рік в Одесі було затримано чимало осіб, у яких вилучено вкрадених матеріальних цінностей на досить кругленьку суму.

І це тільки ті хапуни, яких вдалося накрити на гарячому. Деякі несвідомі мазурики чомусь не вельми поспішають на побачення з одеськими охоронцями порядку.

Та й без них цифра досить вражаюча.

— Це неподобство! — вирішили в облвиконкомі. — Треба негайно класти цьому край!

Коли ж до такої думки дійшли, то відразу згадали облвиконкомівську постанову від 27 квітня 1971 року. Ішлося про одне: про передачу відомчої охорони всіх підприємств і організацій відділам позавідомчої охорони. Тобто, про концентрацію всієї охорони в одних руках. Бо практика показала: там, де цю справу зроблено, випадків розкрадання державної власності значно менше.

— Воно-то так,— зачухали потилиці керівники багатьох одеських підприємств та організацій. — Воно б і можна. Але ж — не хочеться-а!..

Бачите, одне діло — мати справу з власним охоронником, який у тебе ще й зарплату одержує, і зовсім інше — мати клопіт із чужим дядею. Якщо на прохідній схопить за руку нечесного робітника свій, рідний вахтер, то інцидент можна вичерпати, так би мовити, по-домашньому, по-родинному. А вже якщо схопить «чужий», позавідомчий,— тут скандал. Відразу ж справа передається міліції, се та те, неприємності...

Отож і чухають потилиці керівники. І десятки промислових підприємств та установ Одеси охороняються поки що власними силами. Хто як хоче і хто як може. А хто не може, то й зовсім не охороняє.

А тут іще й фінансисти різних міністерств та главків раптом згадали, що вони не сказали ще свого вирішального слова в питанні охорони державних цінностей. Хто, мовляв, як не вони, мусить втрутитися в це діло? І втрутились.

Директор Одеського заводу будматеріалів т. Гроховецький несподівано одержав вказівку на зменшення фонду зарплати охоронникам.

— Та як же це! Ви що! — спробував було заперечити він. — Як же тоді охороняти?

— Як хочете. Це ваше діло. А наше — економити гроші,— прорекли фінансисти.

І на заводі будматеріалів ліквідували один сторожовий пост. Саме той, що охороняв деревообробний, оліфоварний цехи, гараж і цех по виготовленню залізобетонних конструкцій.

— От і молодець,— похвалили директора зверху.

А вже мало не другого дня із заводу відразу потягли цілий блок шиферу. Ще через день — дошки, потім — цемент. І пішло-поїхало.

Спитаєте, а що було б, якби директор не виконав отого розпорядження? Гм! Були такі випадки... Приміром, генеральному директорові виноконьячного комбінату т. Коротаєву дали вказівку скоротити асигнування на охорону. А він прикинув усі «за» і «проти» та й не ризикнув. Не послухався. Залишив охорону такою, якою й була. Нене рідна, що тут скоїлося! Комісій, представників, перевіряючих наїхала така сила-силенна, що т. Коротаєв не встигав і пояснювальних писати. Подейкують, що робочого часу на ті перевірки було витрачено стільки, що коли його перевести у гроші, то вистачило б на утримання згаданого поста протягом кількох років.

— Я ж це зробив лише тому, що дуже вже злодюг не люблю! — розтлумачував всім і всюди директор. — Я категорично проти того, щоб державу обкрадали.

Представники та перевіряючі лише посміхались, слухаючи такі наївні пояснення. А за порушення вліпили т. Коротаєву догану. Виконуй, мовляв, те, що наказують.

Так що в Одесі методи зберігання й охорони народного добра на вельми високому рівні. Бички чи якусь там кефаль на Привозі вже не бондять: риск великий, а навар копійчаний. Інша річ — промислові об'єкти. Бери, тягни, винось, і ніхто дороги не заступить...

Не скрізь, звичайно, не скрізь. Але — має місце. Отож, як той казав, давайте не будемо заплющувати очей!

І. ЛАГОЗА.

МІКРОБАЙКИ

ЗАСЛУГА

— Я недаремно пливу по річці,— мовила Тріска до Колоди. — Я вказую напрям течії.

ВАЖЛИВА УМОВА

— Якщо поряд немає Кота,— пропищала якось Миша,— то і я маю власну думку.

НА СВІЙ СМАК

— Що з того, що ти швидко бігаєш? — каркала Ворона до Коня. — От коли б ти ще й літати вмів.

Василь СОПРОНЮК.

"ЗЕЛЕНИЙ ЗМІЙ" і "МЕРТВІ" КОРАБЛІ

Коли стикаються два автомобілі, про них кажуть: «Оце поцілувалися!» Недавно мені довелося переконатися, що кораблі також «цілуються».

«Ангара» так міцно почоломкалася з «Дніпром», що з нього, бідолахи, аж нутрощі повискакували...

«Ніжин» від поцілунку «Ворошиловграда» зостався без одного борту... А «Ворошиловград» догори дном перевернувся...

«Армавір» міцно «цілує» баржу, і та опускається на дно...

«Дрогобич» цілується з «СТ-34», і обох охоплює полум'я (справжнє, а не полум'я кохання)...

«СТ-34», «цілуючись» зі своїм ближнім, перекидається.

А «Сухона», поцілувавши «бика» залізничного мосту, потонула...

Де це таке робиться? На славному Дніпрі-Славутичі, біля Запоріжжя й Каховки.

На Запорізькому річковому вокзалі висять два стенди. Один із них, з написом: «Майстри безаварійного плавання» — зовсім голий (нема на ньому ні фото, ні прізвищ таких майстрів). Другий — з написом «Аварійники». На ньому наліплені фотографії залишків кількох десятків кораблів, загиблих від надто палких «поцілунків»...

І жодної фотографії або прізвища «аварійників», тобто винуватців загибелі тих кораблів,— на стенді немає.

Тож, мабуть, слід розуміти, що «аварійники» — це не люди, не капітани чи боцмани, а самі оті кораблі, рештки яких красуються на фото...

— Ні, це не зовсім так,— заперечує Іван Васильович Варецький, начальник Запорізької лінійної інспекції пароплавства, за наказом якого оті стенди встановлено. — Винуватці є, але їх... багато. Для них стенда мало. — І він поклав переді мною товстелезну книгу, в якій інспекцією ведеться реєстрація корабельних аварій, почав називати одне за одним прізвища, наводити свіжі факти...

Головним винуватцем усіх бід Іван Васильович справедливо вважає «зеленого змія», який частенько заглядає до запорізьких корабельводів і виводить їх із ладу.

Нещодавно, наприклад, той змій, забравшись на пасажирський корабель «ПТ-139», звалив з ніг капітана-дублера Троценка і всіх його помічників, а порожнє місце на капітанському містку зайняв... пасажир, який мав для цього вагому підставу: його дід у свій час плавав юнгою на шхуні...

Ось-ось мала статися катастрофа, та інші пасажири її не допустили...

А через деякий час на той же корабель знову завітав вищеозначений змій і повалив капітана корабля Новицького... Зробивши своє паскудне діло, перелетів на корабель «Карпенко-Карий» і там же збив з ніг капітана Філіпова, та так, що корабель аж сів на мілину. А потім перескочив на вже згаданий «СТ-34», поклав спати капітана-дублера корабля Безкоровайного та механіка Мовчана і полетів далі — на «Бровари»...

З борту невеличкого інспекторського катера, що мчить уздовж поруділих від іржі запорізьких берегів Дніпра, бачу напівзатонулі рештки колишніх кораблів «Магадан», «Крилов», «Аркадій Гайдар», «Ілля Рєпін» та ще кілька десятків уже названих і неназваних суден — жертв «зеленого змія».

Значна частина цих плавучих засобів у свій час належала Запорізькому річковому порту, де начальником Віктор Васильович Садовенко, та Миколаївському річковому порту, яким керує Володимир Микитович Ребров, а незначна — Київському інституту рибного господарства. І як тільки оті плавучі засоби плавати переставали, їхні господарі негайно списували їх з балансу — і кінці у воду. Ось так і залишаються у воді десятки нікому не потрібних металевих уламків. Місцеві побутовики якось спробували використати знівечений безгосподарний «Магадан» як місце для проведення весіль. Але ніхто з молодих запорожців не наважився справляти своє весілля на «мертвому» кораблі. Так і ржавіють на запорізьких берегах тисячі тонн цінного безгоспного металобрухту.

А чи так воно повинно бути?

— Ні, так воно бути не повинно! — твердо мовив на це Андрій Іванович Скиданенко — заступник директора Запорізького судноремонтного-суднобудівного заводу і ознайомив мене з постановою колегії Головного управління річкового флоту при Раді Міністрів УРСР від 27 січня 1982 року «Про заходи по підняттю, відновленню або ліквідації затонулих суден».

У цьому авторитетному документі, як і в таких же раніше виданих, сказано, що пошкоджені і затонулі плавзасоби повинні негайно витягуватися з води, відновлюватись або різатись на куски і здаватися до «Вторчормету». Сказано також, і хто це повинен робити: власники тих засобів і згаданий завод.

Але ні власники, ні завод нічого з колишніми суднами не роблять і робити не збираються. Чому?

Андрій Іванович мовчки кладе мені на стіл купу паперів. То листування заводу з Головним управлінням та колишніми власниками «мертвих» кораблів. Листування вельми нагадує дитячу гру в котамишки...

Керівники Головного управління не вважають за потрібне спуститися вниз по течії Дніпра від Києва до Запоріжжя і на місці проконтролювати, як виконуються їхні ж постанови, а підлеглі відбрикуються-відписуються: одні — «нема у плані», інші — «нема чим підіймати», треті — «нема на балансі»... І в той же час і завод, і порти систематично не виконують планів здачі металобрухту. «Вторчормет» акуратно штрафує за це і завод, і порти.

...Зовсім близько — рукою подати — сопуть-гудуть мартени могутньої «Запоріжсталі»...

О, як швидко проквотнули б вони оті «мертві» кораблі, і вилилась би з них першосортна сталь для нових суден!

І невже, думаю, ніхто не пробував зав'язати у морський вузол хвоста отому «зеленому змієві», щоб не літав він з корабля на корабель? Поцікавився. Виявляється — пробували. І міліція, і прокуратура, і народний контроль, і...

А клятий змієнка усе літає. Не дуже, видно, сміливо з ним борються.

І. ГАЛІЦИН.

м. Запоріжжя.

ДУМКИ МИМОХІДЬ

● *Життя на широку ногу викликає у декого моральну плоскостопість.*

● *Тримав душу відкритою, тому що в ній нічого не було...*

● *Безсердечним найчастіше стає той, хто дбає тільки про своє серце.*

● *Декому вдається залишатися сухим, всіх поливаючи.*

● *Працював від дзвінка до дзвінка... своїм друзям.*

Леонід СУХОРУКОВ.

м. Київ.

ВІМЕРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

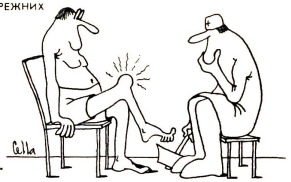

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

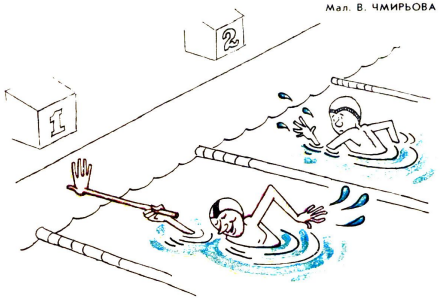

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— І мене хазяйка теж підбрала під свою дублянку...

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— А кажуть, що гроші не пахнуть!

Мал. В. ОСОКІНА

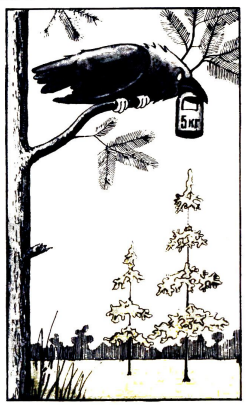

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я від Івана Івановича — прошу вашої руки!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Сьогодні, друзі, м'яса не чекайте!..

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ЩЕ ОДНУ ЗАГАДКУ РОЗГАДАНО!

До відділу загадок штаб-квартири ТАП звернулися із м. Львова мешканці будинку № 9 по вулиці Гайдара. «Що таке 205 і 7?» — запитали вони. Розгадники ТАП тут же відповіли: «205 — це номер львівської житлово-експлуатаційної контори, а 7 — сума цифр, з яких цей номер складається, і водночас — кількість місяців, протягом яких ЖЕК № 205 збирається полагодити розірвані водопровідну і каналізаційну труби, які заливають підвали будинку».

Автори загадки лишилися задоволені оперативною і вичерпною відповіддю.

НОВИЙ РЕЦЕПТ

Як зробити, щоб нові меблі якомога довше зберігали товарний вигляд? До відомих рецептів працівники Бердичівського меблевого комбінату на Житомирщині додали ще один, і вельми оригінальний. Комплектуючи меблеві гарнітури, вони не додають ручок, держаків, гвинтів, ключів. Таким чином, споживачі довго не можуть зібрати той гарнітур, а отже, і користуватися ним. Так, мешканець міста Гребінки С. П. Ткаченко вже рік листується з комбінатом, вимагаючи дослати деталі до гарнітуру «Альбіна», яких у комплекті не виявилось. Завдяки цьому меблі й досі мають такий вигляд, наче лише вчора куплені.

СТАВОК — У ХАТІ

Після кожної повені та будь-якого дощу має житель села Городок Ружинського району Житомирської області Роман Петрович Петровський. І це не гра слів. А реальна дійсність, яку Роман Петрович разом із сім'єю переживає вже котрий рік поспіль. І все через те, що правління колгоспу ніяк не спроможеться зробити у сільському ставку належну дренажну систему, завдяки якій всі зайві поверхневі води стікали б до лісу, а не до обійсть Петровських, яке знаходиться поруч.

ПАЛЬТО-НЕВИДИМКА

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Таке пальто мав житель м. Павлограда І. Д. Галушко. «Я, правда, навіть не підозрював, що це пальто-невидимка,— розповів кореспондентові ТАП Іван Денисович,— але варто було 9 серпня 1982 року здати його в місцеву хімчистку, як воно зникло. Поки що замість пальта я маю лише квитанцію № 502853».

Житіє святих і нечестивих

Мал. С. Герасимчука.

— Знову смолу розбавили!

— А про дитячі ясла ти подумав!!

— Ось влаштувався на півставки...

— У нас пекло стає на капремонт, то чи не візьмете на цей час групу грішників до себе!

— Колись в одному котлі варилися, а тепер, бач, у заступники до Вельзевула проліз!

— А прийшли ж із такими чудовими характеристиками!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кумом королю і сватом міністру почував себе у селі Райгороді (Кам'янський район) голова місцевого колгоспу Приходько О. І. За грубим словом у кишеню не ліз, у ставленні до колгоспного жіноцтва особливою цнотливістю не відзначався. А тим, кому така розперезаність не подобалася, намагався насолити усіма доступними йому засобами.

Тривалий час усе сходило йому з рук, бо, виявляється, впливовий кум у Приходька все-таки був — другий секретар Кам'янського райкому партії Холявко О. С., який на витівки голови колгоспу дивився крізь пальці. Про все це розповідалося у фейлетоні «Над фактами», надрукованому у № 14 журналу.

Треба сказати, що трохи згодом горою став за Приходька О. І. і перший секретар райкому партії Пелешок М. В. Він дзвонив у редакцію і обіцяв кореспондентові «дуже великі неприємності», якщо фейлетон про райгородського голову колгоспу побачить світ, бо це, мовляв, зашкодить району виконувати Продовольчу програму. Про таку дивну позицію партійного керівника редакція змушена була поінформувати Черкаський обком Компартії України.

Як повідомив секретар обкому партії тов. Ястреб, бюро Кам'янського райкому партії розглянуло фейлетон «Над фактами» на своєму засіданні. Критику «Перця» визнано справедливою. За допущені недоліки в стилі і методах керівництва, що привело до виникнення ненормального морально-психологічного клімату в колективі, голові колгоспу Приходьку О. І. оголошено сувору партійну догану із занесенням до облікової картки. Другому секретареві райкому партії Холявку О. С. вказано на поверховий підхід до оцінки вчинків голови правління колгоспу Приходька О. І.

Що ж до першого секретаря райкому партії Пелешка М. В., то з ним в обласному комітеті партії проведено відповідну бесіду, в якій звернуто його увагу на неправильну реакцію на критику і нетактовну поведінку. З розмови, як підкреслюється у відповіді обкому партії, тов. Пелешок М. В. зробив правильні висновки.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Вовчики Пегаса

«Ось і нині, як на зло,
Накинулась Мотря,
Але Йвану повезло:
П'ється склянка котря?»

В. Х-юк із Ворошиловградщини.

— Не знаємо, не знаємо... Хоч, до речі, «котра» і «Мотра» звучало б теж непогано! Може, Йвану і повезло, а от читачам цих рядків явно не позаздриш!

●

«Отакі-то, друже, справи
На людській ділянці:
Живемо заради страви,
Немов африканці».

В. Г-ець із Харкова.

— Бідні африканці! Це ж треба було їм потрапити до ваших віршів!

●

«Собаці муха надокучала.
Сказав: «відчепись бо покараю».
Муха не слухала і все-таки дзижчала,
Поки собаці в рот попала.
Собака, проковтнувши муху,
Іще її повчав:
«А не я тобі казав».

Г. К-а з Київщини.

— Друкуємо як інструкцію з техніки безпеки для мух.

КОНТРАСТИ

УСМІШКА

Едуарда Картатого відділ кадрів характеризує як слабкого спеціаліста.

А завсідники гри в «козла» — як сильного.

Співробітники вважають, що він працює лівою ногою.

А начальник вважає його своєю правою рукою.

На думку голови профкому Картатий — непотрібний баласт.

А на думку шукачів обхідних шляхів — потрібна людина.

Дружина запевняє, що він ні на що не здатний.

А теща — що він здатний на все.

Сам Картатий вважає, що він такий, як інші.

Інші ж себе такими не вважають.

Анатолій ГАРМАТЮК.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ще раз повторюю, братці: будете заважати — не візьму у співавтори!

ГУМОРЕСКА

РАДІСТЬ НОВОСІЛЛЯ

Це щось набагато більше, ніж душевний стан початкуючого парашутиста, який щойно здійснив свій перший стрибок, чи почуття того, хто, нарешті, вирвав хворого зуба. Це більше навіть, ніж захист кандидатської дисертації. Це незрівнянно. Хто вже скуштував тієї радості,— повік не забуде. А кому ще тільки належить пізнати її,— блаженний той у своєму щасливому очікуванні.

Ви йдете з ЖЕКу з ключами. Ви не йдете — ви летите. Хай там кепкують жартівники, буцім летите ви тому, щоб випередити можливого незаконного конкурента. Насправді летите, бо ноги самі несуть вас.

Найперше — замок поміняти. Свій поставити. Казенний не те що поганий, але так воно вже повелося. Всі міняють. Традиція вже ніби. А все інше...

Тра-ля-ля, тра-ля-ля!

Вам хочеться заспівати. Ви навіть не приховуєте цього від перехожих. І вони, здається, розуміють вас. Радіють разом з вами. А можливо, й підтримали б вас, якби не поспішали у своїх справах. «Стійте! Дивіться — і я з ключами!» — хочеться гукнути вам на всенький світ.

Ні, якщо ви не були новоселом, вам не збагнути цього. Як не збагнути радощів срібного весілля одвічному холостякові.

Нова квартира — жадана мрія багатьох. Це ви правильно підмітили. І такою вона залишається надовго. У цій думці вас не можуть похитнути ніякі життєві незгоди. На зразок того, що десь через тиждень-другий ви помітили раптом: у газовій плитці є не всі ручки повороту. І водопровідний кран на кухні не працює. Згодом подали голос іще деякі недоробки. А ще за якийсь час, відвідавши сусіда, ви запримітили, що у нього в світлиці опалювальна батарея складається чомусь з дев'яти секцій, а у вас лише з трьох...

Та навіть усе це, повторюємо, не може затьмарити вашої радості і вдоволення від життя. Бо то ж далеко не головне. Все те можна якось усунути. Тим паче, що будівельники неподалік чергове житло зводять.

— Товаришу виконробе, чому так сталося? Он скільки огріхів залишили в моїй новій квартирі!

— Нічого не знаю,— скаже вам виконроб. — Будинок ми здали. Комісія приймала, все було...

— Але ж...

— Дарма ми будемо з вами «алекати»,— пояснить вам виконроб. — З усіх питань звертайтеся в ЖЕК. Він господар.

— Ходив, але звідти до вас посилають.

— Нічого не знаю,— веде своєї виконроб. — Минуло он скільки часу. Може, у вас і дверей уже немає?..

— Двері є,— квапитеся ви,— та немає й досі двох ручок на газовій плитці і шести секцій до батареї не вистачає, як у мого сусіда.

— Це ви не за тією адресою. То сантехніків діло.

У сантехніків та ж розмова. Але, хвалити бога, знайшлася, здається, добра людина. Дядя Вася.

— Батарею доточити?.. — дядя Вася чухає за лівим вухом і глибоко замислюється. — Так, так...

«Скільки б йому дати, щоб не був в обиді? — гарячково мізкуєте ви. — Хай уже й десятку, аби тільки зробив...».

— Так, так... — знову чухає за тим самим вухом дядя Вася.

— Я вас прошу,— заглядаєте ви йому в очі, а він, навпаки, на вас чомусь і дивитися не бажає.

«Двадцять дам. Без розмов. Аби тільки погодився».

— Не відмовте, будь ласка,— хапаєте ви за руку дядю Васю, котрий спроквола відвертається від вас.

— Поставити воно не штука, та де ж їх взяти? — зупиняється і знову кудись у бік дивиться дядя Вася.

«Тридцять і могорич... Аби тільки погодився».

— Хіба в хлопців...

— Запитайте, прошу вас,— ви ладні поцілувати дядю Васю в неголену щоку.

— Надійдіть через тиждень,— неохоче каже невмолимий, але можливий благодійник.

— Тиждень — це ж вічність! — механічно знімаєте ви шапку. — Морози ж починаються.

«П'ятдесят — і не менше».

— Загляньте... завтра. Після роботи. Може...

«І не соромно тобі, Пилипе, такій людині за таке діло півсотенну тицяти?» Ви біжите додому червоний і щасливий.

— Жінко, і в нас буде тепло, як у сусіда! — кричите ще з порога. — Я домовився...

— За скільки?

— Думаю, вісімдесят вистачить. Не мало, як ти гадаєш?

Тра-ля-ля, тра-ля-ля!

Вам знову хочеться заспівати.

І співайте. Не соромтесь. Дядя Вася зробить. Це точно. Він пам'ятає вашу батарею, бо він з «хлопцями» встановлював її. І знайде оті дефіцитні секції від вашої батареї. Якщо дядя Вася каже «спробуємо», вважайте, що він сказав «зробимо». Дядя Вася — людина діла.

Одне слово, дядьків хороших немало. І беруть вони не так уже й багато, як могли брати, з огляду на ситуацію. І від того усім нам обопільна невимовна втіха.

...Велика і неповторна радість бути новоселом. Коли ви ще тільки йдете до цього, то одна порада вам — готуйтесь до великих почуттів. До привітань, поздоровлень і прийому подарунків... А також до можливої зустрічі з дядечком Васею та іншими дядечками.

Іван ДУБЕНКО.

м. Київ.

ПЕРЧЕНЯ

ХТО СИЛЬНІШИЙ!

— Чом ти зарядки не робиш, Євгене?
— Тим, що охоти немає у мене!
Я і без спорту сильніший за вас!
— Був ти сильнішим,— сміється Тарас.
Випнув Євген, наче півень той, груди:
— Хто сказав: «Був»?! Зараз битим ти будеш! —
Й руку Тарасову взявся крутить.

Та... На землі опинився умить.
Зойкнув Євген: — Ой-ой-ой! Відпусти!
Це випадково зборов мене ти...
— Ні, просто став ти слабкішим за мене,
Бо не займаєшся спортом, Євгене.

Ніна ДЕРГАЧ.

НАЙКРАЩА ПІСНЯ

Маленький Півник дуже хотів навчитися співати. Але співати так, щоб усі захоплювалися його співом.

— Мурко,— звернувся він до котика,— навчи мене гарно співати.

— Будь ласка,— погодився Мурко,— заплющ очі і повторюй за мною ніжно-ніжно: няв, ня-яв! Оце — найкраща пісенька у світі!

Півник спробував нявкати, але нічого з цього не вийшло.

Тоді він звернувся до Корови:

— Корівонько, навчи мене гарно співати...

— Будь ласка,— відповіла Корова,— набери повні груди повітря та вимовляй голосно за мною: му-у, му-у!.. Оце — найкраща пісенька в світі!

Але мукати Півник теж не зміг.

Так безплідно промайнув день. Настала ніч. І знесилений та засмучений Півник швидко заснув. Коли ж прокинувся, де та втома й поділася?.. Бадьоро вийшов на подвір'я, скочив на паркан, вдихнув свіжого повітря, і так йому стало хороше. І як закукурікає:

— Ку-ку-рі-ку-у!..

Усі-усі навколо прокинулися. І всі захоплено прислухалися до його голосу, дзвінкого і радісного: оце співає!..

Семен МАНІН.

ЇХАВ ЗАЄЦЬ У ТРАМВАЇ

Їде заєць у трамваї
В нього хтось квиток питає.
— Є квиток у мене. Є,—
Дуже чемно подає.
Посміхнувся контролер:
— Вже не заєць ви тепер.
Ось він, заєць, у кашкеті,
І показує на Петю.
Їде заєць у трамваї,
Їде заєць і гадає:
— «Заєць чи не заєць я,
Як тепер моє ім'я?»

ЖУК РОГАТИЙ НАЛЯКАВ

Жук рогатий
Налякав
Під хлівцем
Сердите «гав».
Мало ще
Було йому —
Настрашив
Рябеньке «му-у».
Волохате
Біле «ме-е»
Вже давно
Втікло саме.
Зажурився
Жук рогатий,
Бо нема
Кого лякати.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

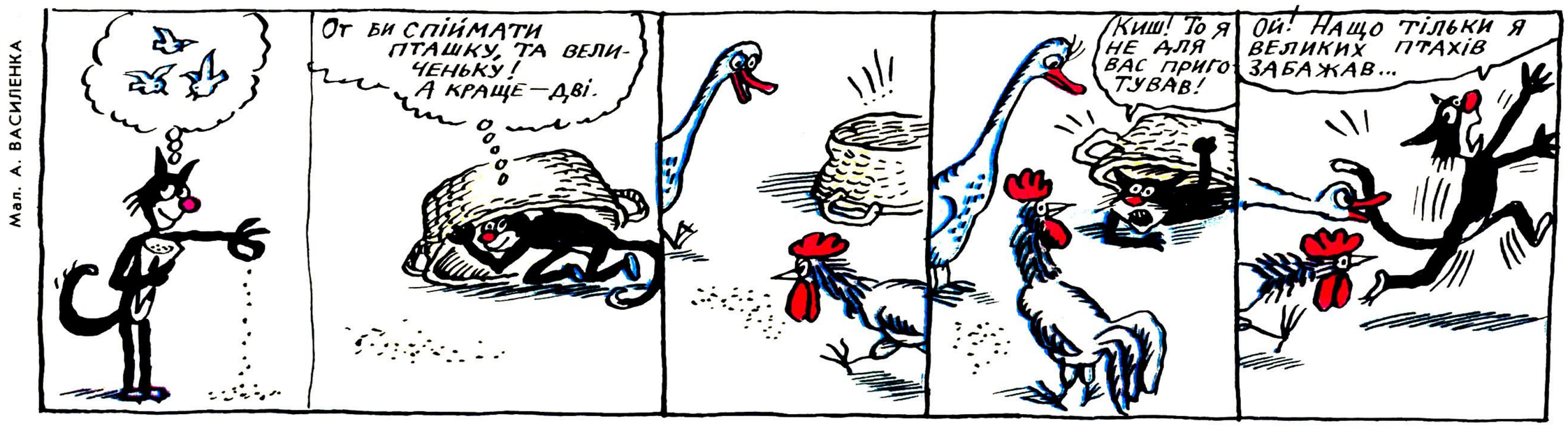

ПОДОРОЖ НА АДРІАТИКУ

ГУМОРЕСКА

Ніколи ще життя в нашій конторі не було таким змістовним, як тоді, коли повернувся з подорожі на Адріатику Матвій. Мотя, так любовно називали ми його, заводив нас до кав'ярні, ставав спиною до шинквасу, хтось, по черзі, біг замовляти каву та до неї, і ми завмирали. Ми — це, зрозуміло, всі ми, крім Матвія, бо він якраз навпаки: набирав повні груди повітря і починав...

Ви не знаєте Моті. Він уміє так мистецьки оповідати, так впливає на оточуюче середовище, що годі письмово передати. Якщо це вам про щось говорить, то, між іншим, наслухавшись Матвія, господиня кав'ярні Флоріда, людина з вищою математичною освітою, черговий рахунок якось не додала, а відняла від нашого боргу.

Вражень у Моті було море. Бракувало лише часу, щоб їх передати.

— Від обіду, хлопці, до восьмої вечора багато не скажеш,— скрушно хитав головою котрийсь із нас, коли Флоріда виводила останнього за двері і зачиняла їх до ранку.

Знайшли іншу кав'ярню, з подовженим робочим днем — там на всіх не вистачало місця. Матвій, правда, погоджувався розбити людей на групи і переповідати враження кожній окремо. Але багато хто не згодився терпіти паузи, поки інші насолоджуватимуться подорожніми нотатками. Отак ми й товклись у Флоріди. Кожного разу приставав до компанії хтось новий — то з відгулів повернувся, то лікарняний скінчився,— і Моті доводилося починати все заново. Багато хто чудово вивчив весь текст, і коли мандрівник намагався змінити у розповіді погоду чи годину, плутав назви полустанків чи страв, ми ненав'язливо, тактовно повертали його в попереднє русло.

Як би там не було, але кожного разу ми встигали «доїхати» лише до маленького містечка на південному заході рідної країни і з тим розбрідалися по домівках.

Якось Геник Дужебитий за п'ять до восьмої перебив Матвія:

— Так ми ніколи не доберемося й до кордону...

На нього засичали, але він продовжував:

— Треба знайти резерви часу і за їхній рахунок дослухати все, що трапилося з Матвієм до кінця.

Наступного дня резерв знайшли. Досі ми могли йти до кав'ярні лише ополудні. А все через те, що секретарка Докі приходила на роботу об одинадцятій, наводила туалет і лише о дванадцятій робила перепис присутніх на роботі. Терпець урвався, ми зібрали збори і виступили з крилатим почином: «На роботу — без запізнень!» Нас підтримали навіть інші організації, розташовані в нашому домі, і Докі, тобись Євдокії, довелося міцніше попришивати гудзики і добиратися на службу на дев'яту.

Тепер ми майже зранку проходили реєстрацію і відразу прямували до кав'ярні. Матвій в окремі дні наближався до Румунії. Але тут сталося непередбачене: Докі виступила на зборах з новим, небачено крилатим почином: «У робочий час будемо на роботі!» Всі проголосували «за». Коли збори закінчилися, Геник Дужебитий сказав:

— Сама не може і нас до Європи не пускає... Дунька!

Тепер у конторі Докі називали тільки цим ім'ям, але легше не стало. Дехто зауважив, що Матвій, перекурюючи в коридорі, розповідав про подорож, пропускаючи цілі розділи. Явно почав забувати, і це тоді, коли на горизонті от-от мали появитися Балкани. Тоді Геник Дужебитий запропонував приносити каву з собою і слухати Матвія за столиками на роботі. Пропозиція пройшла, і в черговому серіалі Матвій дійшов до митниці на румунському кордоні. Це було хвилююче місце, бо Мотя хотів (і не знав як) перевезти через кордон у вигляді сувенірів десяток львівського пива з експериментального заводу. Слухачі завмерли, але тут увійшла Дунька і сповістила, щоб ми йшли на збори підтримувати почин сусідів. Він звучав зовсім незвично: «Під час роботи — працювати!»

Проголосували одностайно. Адріатику заснував густий туман.

Геник Дужебитий пожовк, шукаючи виходу. Нарешті він запропонував облюбувати якесь не дуже передове господарство у віддаленому районі, аби взяти над ним невсипуще шефство.

— А це навіщо? — здивувалися деякі ледацюги, бо були серед нас і такі.

— А ви що, забули,— аргументував Геник,— як сусіди їздили заготовляти сіно? Попріжджали засмаглі, фізіономії — во! — за день не обскачеш! Свіже повітря, нормальний трудовий режим, а не наша смиканина. Але головне — всі будемо вкупі, і Матвій, нарешті, докаже пригоди. Знаєте: лежиш на духмяному сіні...

Почувши це, всі закивали.

Час для подання шефської допомоги виявився не з кращих. Сіно, наприклад, було вже давно заскиртоване.

— То нічого,— казали ентузіасти,— поїдемо копати картоплю. Біля вогнища, з печеною бульбою...

Поїхали. З'ясувалося, правда, що картоплю збирають зовсім в інший сезон. Але то несуттєво. Поки бригадир сушив голову над тим, як нас позбутися, Матвій у кімнаті відпочинку на фермі поновлював свої спогади. Десь на дванадцяту ночі, за нашими підрахунками, ми мали б прибути з ним на берег Адріатики. Та тут прийшов бригадир і сказав, що шефи, тобто ми, будуть чистити корівник.

Не пам'ятаю, як це сталося — ніби й не йшли строєм, але за півгодини всі були на станції. Стояли мовчки, кожен дивився поверх капелюхів у свій улюблений бік далини.

— Ну, Матвію, що було далі? — хтось зачепив Мотю.

— Що далі, що далі! — перекривив великий мандрівник. — Нічого не було.

— Як це нічого? — озвалося вже кілька голосів. — Ти ще збирався пиво везти на Адріатику.

— А так,— нервово вереснув Мотя. — Митник сказав, що таку прірву пива можна перевезти хіба що в животі. Я подався з одним до буфету, і поки ми там бесідували, наш поїзд пішов геть.

— То ти відстав від поїзда?

— Угу.

— А як же потрапив на Адріатику?

— А хто казав, що я на ній був?

Підійшла електричка, і десь о дванадцятій ми вже були в Клепарові.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Сеню, згадаймо нашу зустріч і вечір голубий!..

ЛЮДИ КАЖУТЬ

Перестріла сусідка сусідку та й каже з образою:

— От люди донесли мені, що ти принародно обізвала мене дурепою.

— Та ти що, дурепо, й повірила тим пліткам?!

Повідомив Г. СТАДНИК.

м. Новий Буг
Миколаївської області.

ЩО КРАЩЕ!

Петренка викликає начальник відділу і каже йому:

— Якби ви не пили, то давно вже були б заступником начальника або навіть начальником відділу. Як, по-вашому, чи не краще кинути пити і стати начальником відділу?

— Ні, не краще.

Народні усмішки

— Чому?

— Тому, що, коли я вип'ю, то відразу відчуваю себе директором.

Повідомила О. СОТНИК.

с. Загризово
Боровського району
Харківської області.

У ПЕРШОМУ КЛАСІ

— Іванку! Якого кольору волосся має твій батько?

— Чорного.

— А мама?

— Жовтого.

— А в дідуся яке волосся?

— Дідусь волосся не має, тільки голову.

Повідомив П. ПОЙДА.

м. Берегове
на Закарпатті.

НА ТАНЦЯХ

Запросив хлопець дівчину на танець.

— А як вас звати? — запитує хлопець.

— Ші-ші-ші-ма.

— Як-як?

— Ші-ші-ма.

І так впродовж усього танцю. Зрештою, танець скінчився.

— То все-таки, як вас звати? — знов своєї хлопець.

— Серафима.

— Чому ж ви одразу так не сказали?

— Та ви ж так тупцювались по моїх ногах, що у мене аж мову відібрало.

Повідомив Я. МУЛЯВКА.

м. Київ.

ІНДИКОВА МОРАЛЬ

БАЙКА

Зустріла Гуску
Курочка-рябушка.
— Давно тебе спитати хочу,
душко,
Чом твій Гусак такий на мене лютий?
Так зирить,
ніби хоче проковтнути.
Що ж ти мовчиш? Оце сусідів маю!
— Не знаю, рибонько,
не знаю...
Індик поблизу був
і чув оту розмову.
— Рябушечко,
дозволь сказати слово.
Дивуєшся ти вельми, що Гусак
До тебе ставиться нечемно так.
Але ж у нього є на те причина.
Живе він паном.
Власний дім — махина.
Не те, що жалюгідний твій курник...
Продовжив після паузи Індик:
— Наївна ти. Протерти очі треба!
Собі усе греби.
А ти — від себе.
Авторитет здобудеш тільки так.
Буль-буль-буль-буль... Нехай живе Гусак!

* * *

Ще дехто проповідує, на жаль,
Таку, сказати з дозволу, мораль.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

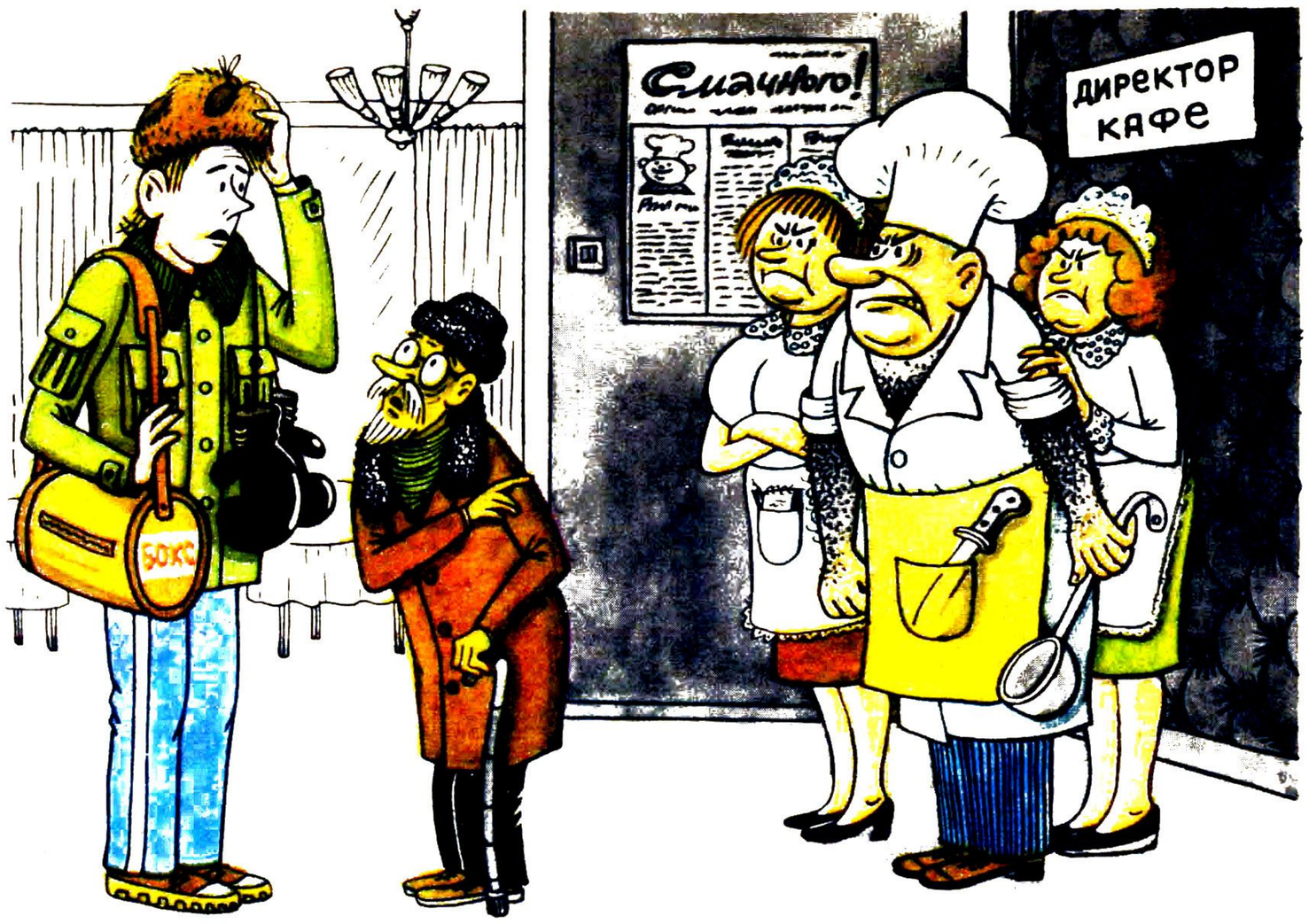

— Синку, поможи мені книгу скарг попросити!

Сатиричні мініатюри

ПИХА

Хвалився Радіатор на стіні:
— Хай за тепло всі дякують мені.
Стараюся — калорії даю.
Для добрих справ я завше тут стою!..
Та Кочегар не дав у топку дров —
І Радіатор нишком охолов.

Василь КРАВЧУК.

ПРОЛАЗА

Крутій, пролаза — здавна ходять толки —
Проникне навіть через вушко голки.
Та от біда: знайомі з цею фразою,
Чомусь ми часто няньчимось з пролазою!

Валентин ЛАГОДА.

СХОЖІСТЬ

Побачив Сидір Копаничка,
В журналі байку про п'яничку.
Чита і голову ламає:
— І звідки автор мене знає?

КАПремонт

Нещодавно КАПремонт
Зроблено в готелі.
І тепер там день і ніч —
Кап та кап зі стелі.

Григорій ГАРЧЕНКО.

село Багате
на Дніпропетровщині.

СПІВАВТОРСТВО

Накинувсь на співавтора Сізіф:
«Від тебе допомоги ні на йоту!
Ми ж брались вдвох
створить вантажний ліфт,
А ти звалив на мене всю роботу.
Я сам у розрахунках цих зав'яз...
Такого не було в нас договору!
Чого мовчиш?!»
Співавтор не озвався:
Він саме камінь мовчки пхав на гору.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

«ДОБРА ЛЮДИНА»

Характер незлопам'ятливий має,
Зло зробить — і одразу ж забуває.

Степан КИРЕЙЧУК.

м. Мозир
Гомельської області.

ДАВНІЙ ГРІХ

Запитав онук малий
У діда Єгора:
— Чому ніс у вас такий,
Ніби з помідора?
Дід онукові сказав
На таку мороку:

— Пив багато... — і додав: —
Томатного соку.

Валерій КИЧА.

с. Соколова Балка,
Новосанжарський р-н,
Полтавська обл.

Страшне перо не в гусака

«Багато слід зробити і для підвищення врожайності фуражних культур, щоб забезпечити колгоспну худобу і колгоспників достатком поживних кормів».

«Спеціалісти підрахували, що з повноцінним запиленням гектара гречки справляється 3 бджолосім'ї. У тих господарствах, де немає громадських пасік, варто подумати про залучення до цієї справи бджолярів-любителів».

«Виховну роботу в дитсадку проводить вихователька з дошкільною освітою Л. М. Іваненко».

(З листів до редакції)

Надіслав В. ЯЩУК.

«Житель вулиці Садової Ф. С. Кадігроб в листі до редакції вказував на те, що в торговому центрі холодильники, призначені для продажу, знаходяться в неробочому стані.

Зараз вживаються заходи по виправленню недоліків. З заводів, що виготовляють холодильники, будуть викликані робітники для проведення необхідного ремонту.

Це сприятиме тому, що телевізори завжди будуть у робочому стані і покупці матимуть змогу вибрати той, що до вподоби».

(З райгазети).

Надіслав Е. МИСЬКО.

«Дуже вдячні за змістовний виступ, який пронизав все життя нашого села і звеличує наших передовиків».

(З відгуку на виступ агітаційно-художньої бригади).

Надіслав Г. ЗДОЛЬНИК.

«Громадяни!
К городам міждурядій лесних культур не приступать, самовольно запрещено Гослісфондом, виновніе будуть наказані в огороде міждурядій. Неприятности будуть леснику если нарушите с уважением...
Леснік».

(З оголошення).

Надіслав М. СОЛОНУХА.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ **З самої весни у селі Грамине (Сумщина) не працює магазин, і мешканцям за кожною дрібницею доводиться йти до сусіднього села. Лист про це надійшов до редакції.**

Після втручання в цю справу Перця голова Лебединської райспоживспілки І. І. Мерко повідомив, що приміщення магазину капітально відремонтовано, продавця підібрано, і магазин тепер щоденно працює.

◆ **Мешканцям села Здовбиці (Рівненщина) доводиться щодня переходити через річку Устя по зовсім розбитій кладці, і кожен із них ризикує опинитись у воді. Про це повідомлялося у листі, що був надрукований у № 7 журналу.**

Голова виконкому Здолбунівської райради П. С. Гудима на цей виступ Перця повідомив, що для переходу через річку збудовано новий місток.

◆ **«Чай — це добре, але...» — у фейлетоні під такою назвою (№ 10 журналу) Перець критикував керівників колгоспу «Червоний жовтень» (село Дички Рогатинського району) за те, що вони погано дбають про умови праці тваринників.**

Завідуючий сільськогосподарським відділом Івано-Франківського обкому Компартії України тов. Костишин повідомив, що фейлетон було обговорено на спільному засіданні парткому і правління колгоспу. Для усунення вказаних недоліків накреслено конкретні заходи. Будинок тваринників на комплексі у селі Дички вже відремонтовано, усі побутові приміщення приведено до належного стану, відкрито магазин, де торгують товарами першої необхідності. Проведено також ремонт червоних кутків і побутових кімнат на фермах у селах Заланів та Підкамінь, забезпечено їх і необхідним обладнанням.

◆ **У листі жителів вулиці Леніна райцентру Червоноармійська (Житомирщина), що надійшов до Перця, йшлося про те, що їхні будинки погано постачаються водою.**

Як повідомив голова виконкому Червоноармійської райради Є. А. Афонін, комбінат комунальних підприємств відремонтував артезіанську свердловину, і нині вода мешканцям подається регулярно.

◆ **Механізатори колгоспу імені Калініна (Олександрівський район) поскаржилися редакції на те, що вони одержали з Золотарівської ремонтної майстерні (Кіровоградщина) після ремонту трактор, а він, як і до ремонту, не працює.**

На прохання редакції Світловодський міськком Компартії України перевірив цей сигнал, а секретар міськкому тов. Сидун повідомив, що факти підтвердились. За низьку якість ремонту завідуючому Золотарівською реммайстернею Карасьову І. Х. оголошено сувору догану. За недостатній контроль та зволікання в ліквідації допущеного браку інженеру-контролеру Бульдович С. Н. також оголошено сувору догану. Обох їх позбавлено квартальних преміальних.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Х. ОЛІМЖОНА («Муштум», Ташкент)

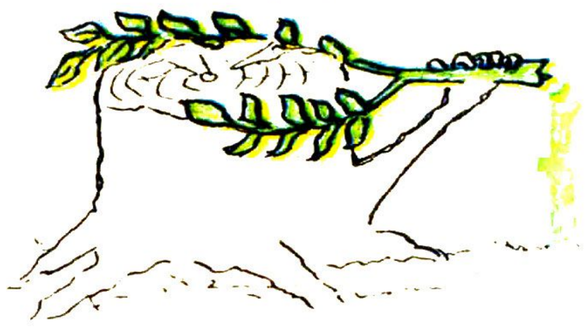

Без слів.

Мал. Е. ГЕЛЬМСА («Чаян», Казань)

— Щойно зустрів Петрова з повними відрами.
— Це на щастя!

Мал. І. БРІНКІСА («Дадзіс», Рига)

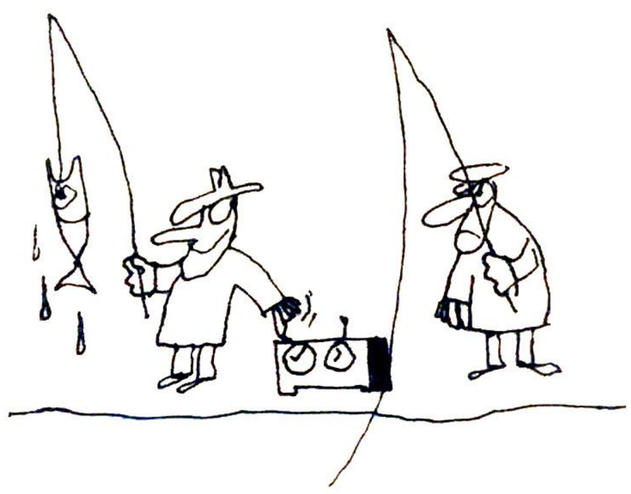

Без слів.

Мал. Т. НЕМЦЕВА («Капкан», Чебоксари)

— Нехай наша внучка буде найнарядніша у класі!

Мал. В. ПРОХОРОВА («Кіперуш», Кишинів)

— А звідтіля тобі мало!!

Мал. В. ВЕБЛАУСКАСА («Шлуота», Вільнюс)

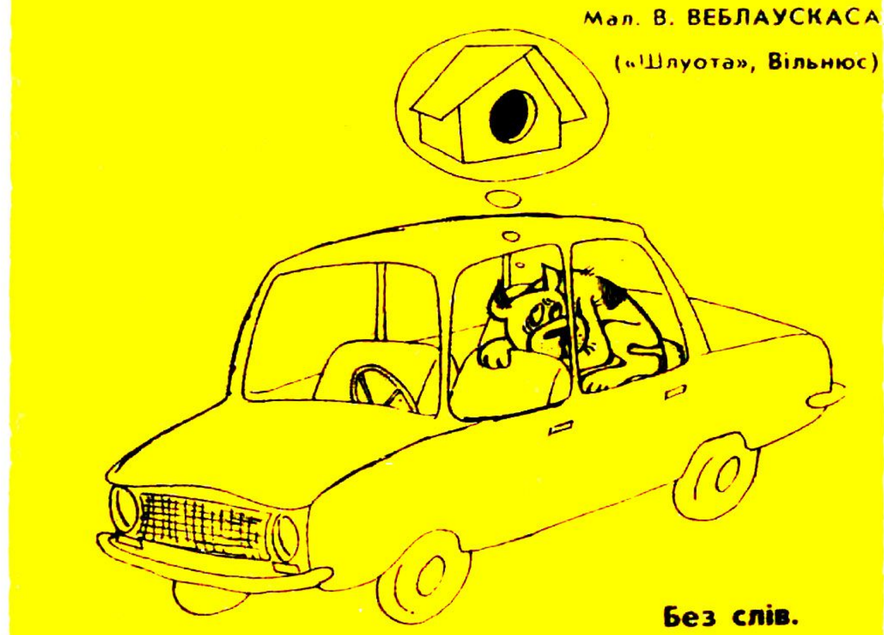

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 22 (1160). (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.10.83. Підписано до друку 03.11.83. БФ 11845. Формат видання 70×108/. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2 486.000. Зам. 05214.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

Мал. В. СОЛОНЬКА

Непрохані похлібники.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ви помилилися, панове: лише вчора ви ж нас пограбували!..